

CENTRE CATALA

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY II MAIG - JUNY 1953

PINTO A GOBERNADOR, 143-A. — Telèfon 94.320.

No. 14

LA CASA GRAN

Hi ha un proverbi que es troba en diverses llengües i que en la nostra diu: "l'hàbit no fa el monjo". El seu origen arrenca dels temps medievals, en què fou general costum de fer-se enterrar vestint els hàbits d'alguna de les ordres religioses de més prestigi en aquells temps. Per aquest motiu el refrany era exacte, perquè amb la mort desapareix tota possibilitat de canviar de caràcter, costums i conducta. En la sepultura s'esvaeix més el geni que la figura. No obstant no és de creure que la vestimenta sigui tan inofensiva i innòcua en les persones vivents. Tots tendim a comportar-nos i esdevenir segons l'ambient que ens envolta, estreny i configura; i part d'aquest medi no deixa d'ésser la indumentària, els mobles i els immobles.

Diem tot això perquè estem convençuts que la casa del nou estatge social del Centre Català, ha de tenir influència i transcendència en la vida tota de la nostra entitat patriòtica. Precisament el nostre Centre ha fet sempre com aquell pobre al qual van regalar un vestit que li venia ample i uns diners per a fer-se'l posar a mida; amb un criteri molt respectable han cregut que era preferible invertir els diners en alimentar-se i procurar posar-se ells a la mida del vestit. Així el Centre no ha crescut i després ha buscat una casa més amplia i adient, sinó completament al revés: primer s'ha buscat una casa més gran i superior a les possibilitats, i després, a corre-cuita, no hi hagut més remei que tirar endavant i créixer fins a fer encongit el local que d'antuvi venia balder. Cada vegada que del no-res en caixa s'ha obtingut un nou local, ha tingut de seguir també l'imperatiu inapel·lable i providencial del "creixeu i multipliqueu-vos".

Ja ara podem veure la repetició del mateix fenomen. Abans d'inaugurar formalment el nou domicili i bans de tenir-lo del tot acondiciat, ja es nota més concurrència diària, més aflluència de socis, més animació. El diumenge, que va actuar la Coral Catalana i l'Esbart Dansaire feia goig de debó i era una mostra del que serà sovint el nou Casal.

Es a dir que l'hàbit farà el monjo i la casa gran farà gran el Centre Català.

No ens ha d'espantar, doncs, l'actual crisi de creixença de la nostra entitat. Perquè de la manera com venim fent-nos majors, estirant més el braç que la màniga i traient forces de flaqueses, és indubtable que resulta que per lluir s'ha de patir; que sota les cançons d'entre setmana hi ha els grinyols de fi de mes; que sota les rialles de les adquisicions hi ha les ploralles dels deutes. Per això no ens ha d'estranyar que els moments de més empena, també siguin els de més empenes.

Cada canvi de domicili vol dir unes des-

peses extraordinàries quantioses, tirar la casa per la finestra, i contreure compromisos superiors a les possibilitats del moment. Si tres trasllats equivalen a un incendi, el Centre Català de Caracas ja ha passat per aquest sinistre. I si *qui res no deu, res no val*, resulta que valem bastant més del que molts es pensen. Hem enterrat sumes considerables en l'arranjament de quatre locals, de manera que això de *pel maig cada dia un raig* nosaltres ho vivim, cada dos o tres anyades, en forma monetària.

Ja estem mudats, i encara més: ja anem mudats. Ja tothom parla del nostre Casal i es defà en elogis. Ara ve la feina i queden els maldecaps. Com més grans més forts, però també més vulnerables.

Font del Jardí del nostre nou estatge social.
(Foto Gabriel Barbeta.)

El nou local urgeix i crida a grans veus un engrandiment en tots els aspectes: econòmic, patriòtic, cultural, artístic, esportiu i d'esbargiment; o, del contrari, resultarà un elefant blanc o, pitjor, un luxós mausoleu dels nostres deliris de grandesa ben intencionats, però mal administrats.

Moltes limitacions, deficiències i falles, que es podien tolerar abans, no poden permetre's en l'actual local. Ací tots els defectes es veuen amb vidre d'augment. Els serveis que venien donant-se mitja figa i mig raim, han de prendre una categoria definitiva. Cal que els nostres esbargiments siguin més i millors; que el servei de bar i restaurant sigui perfeccionat; que el servei mèdic sigui ampliat; i que tots ens comportem a l'altura de les noves circumstàncies. Aquestes són les tasques que ha d'afrontar, amb mà ferma i en un futur preemtori, l'actual Junta Directiva, amb la col·laboració activa de tots els socis, encara que per a això sigui necessari con-

vocar una Assemblea General extraordinària.

El nombre de socis no és suficient per a complir folgadamente amb tots els compromisos contrets. Perquè si és cert que el Centre Català ha comptat sempre amb socis benemèrits que, amb llur signatura de gran solvència, han facilitat tota classe de préstecs i fiances, que consti que l'aixecament del nostre estatge social ha d'ésser el resultat d'un esforç de tots plegats i el seu manteniment assegurat amb l'aportació col·lectiva d'una quota mensual. L'actual problema econòmic del Centre Català és un problema de fer cent socis més. Potser no sigui gens grat ni fàcil treure diners als nostres compatriotes que molts no es caracteritzen per tenir la mà foradada, sinó per tenir el puny estret. Però són massa els que veuen amb bons ulls la labor que ve realitzant el Centre Català, que volen rebre el nostre butlletí, que vénen als balls, a les sessions setmanals de cinema i a les festes extraordinàries, i fins fan ús dels nostres serveis, però no pensen en fer-se socis ni ajudar amb una cotització mòdica. Naturalment que les obligacions de la Casa Nova faran acabar amb aquests oblits i abusos i haurà de desaparèixer aquesta tolerància contraproductiva. La nova situació farà igualment que hi hagi prou al·licients i compensacions perquè tots els interessats en les nostres coses estiguin disposats a rebre la visita del nostre simpàtic cobrador i pagar-li religiosament la quota.

Je veieu com salta a la vista que la Casa Gran planteja importants problemes de creixença interna i ensems promou les solucions degudes. Pensem que tot serà afrontat amb bona voluntat i resolt amb encert. I el Centre Català sortirà de destrets, augmentarà de socis, tindrà una vida social més activa en tots els ordres, i, encara que sembli estrany, arribarà a pagar els deutes.

I després?

Després? Ja sabem prou què ens espera. Un tornem-hi que no ha estat res! Perquè el créixer a còpia de canviar de local sembla ésser el destí i la planeta, la sort i la dissort, la cançó de l'enfadós del Centre Català de Caracas, que pateix el ruïnós mal de pedra i ciment i frueix la saludable virtut de sortir, de tant en tant, a passejar i estirar les cames pel sector, podriem dir simbòlic, de la plaça de la Concòrdia. Això mentre haguem d'anar a lloguer i no es pugui parar casa pròpia, que sembla seria el desideratum i el termini de tant estira i arronça.

Però parem el carro i no correm tant. Ara per ara la Casa Gran ens ve gran de veritat i tots ens hem d'esforçar perquè ens vingui més apretada i estreta.

Heus ací tot un programa: fer que la casa gran resulti una casa petita.